

Sexuality is Not a Choice *Không có Sự Lựa Chọn về Tính Dục*

Cha Mẹ và Bè Bạn của những Người Đồng Tính Luyến Ái (Parents and Friends of Lesbians and Gays viết tắt là PFLAG) là một tổ chức tự nguyện phục vụ cho nhân quyền được thành lập tại Hoa Kỳ vào năm 1979 sau cuộc biểu tình ủng hộ cho nhân quyền Stonewall.

Mục đích chính của PFLAG là để giúp đỡ những gia đình đang lặn lội để hiểu được tính dục của những người thân của họ.

Chúng tôi hy vọng rằng những dữ kiện đưa ra ở đây sẽ giúp các bậc cha mẹ hiểu được tình trạng nan giải của những người con trai hay con gái của họ, đang lặn lội với sự khác biệt về tính dục của họ. Những cảm giác và sự sợ hãi mà là cha mẹ chúng ta thường cảm thấy là những cảm giác chung, nhưng đối với một số người, tùy theo ảnh hưởng văn hóa mà trong đó họ sinh sống, những cảm giác này có thể là những cảm giác quá độ.

PFLAG hiểu rằng mọi gia đình đều có những hệ thống giá trị, đạo đức và tín ngưỡng khác nhau và độc nhất đối với từng đơn vị gia đình. Bản tóm tắt này về những sự giúp đỡ của PFLAG tại Brisbane chỉ là một tài liệu chỉ dẫn để đảm bảo với những gia đình này là họ không phải là những gia đình duy nhất với những cảm xúc và cảm giác mà họ cảm thấy khi một người họ thương yêu trong gia đình cho họ biết về một phần rất quan trọng của đời sống của người này.

Đây là lúc mà cha mẹ có thể cảm thấy đơn độc, họ nghĩ rằng không còn có ai mà họ có thể tâm sự về vấn đề này. Những người cha mẹ thường có cảm tưởng rằng họ là những người duy nhất với những trở ngại này. Tuy nhiên, các con số thống kê cho thấy cứ trong mỗi năm gia đình, không phân biệt chủng tộc, tôn giáo và văn hóa, lại có một gia đình có một người trong gia đình là người đồng tính luyến ái, nam hay nữ, dù là họ có nhận thức được điều này hay là không.

Khi mà những người con trai hay con gái mới bắt đầu “tiết lộ” cho gia đình biết rằng họ là những người đồng tính luyến ái:

Nhiều bậc cha mẹ, khi được con cái của mình cho biết lần đầu tiên rằng họ là một người đồng tính luyến ái, thường cảm thấy một số những cảm giác khác nhau, kể cả:

- sốc - không thể tin ở những gì mình nghe thấy, hy vọng rằng đây chỉ là một cơn ác mộng. Đây cũng là lúc có nhiều nước mắt
- thất vọng - mà một số cha mẹ có thể lâm bệnh trầm cảm
- đổ lỗi – không hiểu có phải là họ đang phải trả nợ cho những tội lỗi trước đây của mình hay không
- dận dữ – làm sao mà chuyện này lại có thể xảy đến với chúng tôi, khi mà lúc nào chúng tôi cũng là những người cha mẹ gương mẫu
- cảm hèn – không thể hiểu nổi rằng những cái gì được coi là thông thường về vấn đề tính dục đối với người này không nhất thiết phải tương tự là như vậy đối với một người khác
- lẫn lộn - có những lời nói tàn bạo với con cái của họ, chỉ để phải ngỏ lời xin lỗi về sau này
- tội lỗi - tin rằng họ không phải là những cha mẹ tốt và rằng đáng lẽ ra họ đã phải ngăn chặn không để cho việc này xảy ra từ lâu rồi
- hổ thẹn và lo lắng - về việc báo cho bè bạn và những người khác trong gia đình biết vì sợ rằng họ lại bị gán cho là những người cha mẹ không tốt một lần nữa
- đổ lỗi - cha mẹ đổ lỗi lẫn cho nhau, đôi khi cho là người mẹ quá mềm dẻo và không kỷ luật con cái đầy đủ. Hay là người cha bị cho là hoặc đã vắng mặt quá nhiều hay là đã quá nghiêm khắc. Đôi khi cha mẹ thường tự đổ lỗi cho chính mình là đã không nhìn thấy sự việc này mà ngăn chặn nó xảy ra từ trước

Đa số cha mẹ đi tìm những lý do tại sao con của họ lại là một người đồng tính luyến ái và tự hỏi “Tại sao lại xảy ra cho con của tôi?” Nhưng thật ra dù rằng chúng ta là những người cha mẹ tốt nhất, hay xấu nhất đi chăng nữa, chúng ta cũng không thể nào ngăn cản việc con trai hay con gái của chúng ta trở thành một người đồng tính luyến ái nam hay nữ, và ngay cả chính chúng nó cũng vậy nữa. Không ai có một quyền lựa chọn nào khác cả.

Các cuộc nghiên cứu cho thấy không có một lý thuyết nào đã được minh chứng rõ rệt là tại sao khi sinh ra chúng ta lại là những người dị tính luyến ái, và cũng không có một lý thuyết nào đã được minh chứng rõ rệt rằng tại sao cũng có người khi sinh ra lại là những

người đồng tính luyến ái. Là cha mẹ, chúng ta cần phải hiểu rằng con cái chúng ta đã không chọn để trở thành đồng tính luyến ái và với một số người thì đây là một cuộc sống khác khổ. Các khoa học gia cho rằng đây không phải là một căn bệnh tinh thần như đã có một thời được tin là như vậy. Họ cũng cho rằng đây là một sự thay đổi thiên nhiên về tính dục, cũng chẳng khác gì tính dị tính luyến ái. Vấn đề ở đây chỉ là một đường hướng mà hầu hết chúng ta không hiểu.

Một số những người đồng tính luyến ái, cả nam lẫn nữ, biết khi nào thì cho gia đình biết, và kết quả là chỉ làm cho cha mẹ của họ hết sức là thất vọng. Và rất tiếc là còn những người khác thì sợ bị đánh đập, bị đuổi ra khỏi nhà, và đôi khi còn bị tệ hơn thế nữa, tùy theo việc họ là những người thuộc chủng tộc nào và theo tôn giáo nào. Thử hỏi ai là người muốn chọn lối sống này hay chọn những sự may rủi này? Đối với đa số những người con trai và con gái của chúng ta, điều rất khó là chúng cứ phải giả vờ sống như là những người mà chúng ta muốn chúng sống (nghĩa là dị tính luyến ái) và vì thế chúng phải nói thật ra, dù rằng chúng nó biết rằng chúng nó đã phải chọn lựa những sự may rủi rất lớn.

Đối với một số đông cha mẹ họ cảm thấy khó hiểu về những gì đang xảy đến cho con cái của họ và họ trải qua một thời kỳ đau khổ tang tóc. Đối với họ đây thật sự là những gì đang xảy ra vì nhiều cha mẹ có cảm tưởng rằng chẳng khác gì là con mình đã chết và bây giờ trước mặt họ là một người hoàn toàn xa lạ.

Cha mẹ cũng đau khổ tang tóc vì họ cũng thấy bị mất đi những gì họ đang mong đợi ở con mình, cứ như theo đường lối cổ truyền là con cái mình sẽ lập gia đình và rồi sẽ có con như họ đã làm, và sự việc này có thể rất khó chấp nhận đối với tất cả mọi người.

Thật ra, chúng ta cần phải nhận thức được rằng con cái của chúng ta thật sự không có thay đổi gì cả. Cậu này hay cô này cũng vẫn là người cũ như trước. Chỉ có một điều là chúng đã thành thật với chính chúng nó về một cái gì mà chúng ta không hiểu.

Kỳ thị đối với những người đồng tính luyến ái là sự kỳ thị không cần thiết nhất đối với những nhóm thiểu số trong nhiều nước và là một kinh nghiệm duy nhất mà cha mẹ và con cái không nghĩ giống nhau.

Nếu con cái của chúng ta bị kỳ thị trong xã hội bởi vì các lý do tôn giáo hay chủng tộc, là cha mẹ chúng ta có thể thông cảm với chúng vì sự việc này có thể đã xảy ra với chính chúng ta, vì con cái của chúng ta và chúng ta giống nhau; nhưng kỳ thị về tính dục là cái sẽ cô lập con cái và thông thường sự kỳ thị này không những chỉ là sự kỳ thị trong xã hội, mà đôi khi còn ở ngay cả trong gia đình nữa, mà có thể đưa đến những hậu quả tai hại đối với con cái của chúng ta.

Con cái chúng ta cần chúng ta ủng hộ chúng. Tình thương yêu của cha mẹ không nên có những điều kiện.

Chúng ta cần phải hiểu rằng con cái chúng ta không muốn trở thành những người đồng tính luyến ái. Chúng nó biết rằng nhẹ nhất thì chúng đã làm cho chúng ta bị thất vọng và tệ nhất là chúng sẽ bị chúng ta từ bỏ. Thông thường giới trẻ sẽ cố lặn lội với tính dục của mình trong một thời gian dài trước khi cho gia đình biết.

Đối với nhiều người trẻ tuổi họ thường nghĩ rằng văn hóa và danh dự của gia đình đang bị đe dọa. Đôi khi chúng ta phải cần đến sự quyết tâm để bảo vệ con cái chúng ta qua khỏi giai đoạn đầu ngay sau khi chúng mới “tiết lộ” cho gia đình biết và giữ cho chúng được an toàn.

Nhiều người trẻ tuổi có thể mắc bệnh trầm cảm và tính đến chuyện tự tử vì sự khó khăn trong việc giữ bí mật vấn đề tính dục, hay chúng sợ những hậu quả khi cho gia đình biết. Đối với những người khác thì vì họ đã bị gia đình ruồng bỏ hay vì chúng không thể nào tự chịu nổi nữa việc là một người đồng tính luyến ái.

Là cha mẹ chúng ta không muốn con cái là những người đồng tính luyến ái và chúng ta cần phải hiểu rằng chúng nó cũng chẳng bao giờ muốn như vậy cả. Khi con cái chúng ta “tiết lộ” chúng không muốn mất đi những đạo đức của chúng, chúng cũng không muốn là những người dị thường và chúng cũng không muốn đánh mất đi những giá trị của gia đình. Chúng không phải là những người mà mọi người phải sợ sệt hay núp tránh và nhất là bị mọi người đánh giá thấp hay ruồng cợt.

Một số cha mẹ lại ước mong rằng con mình có thể tìm hãm đi tính dục của mình. Đây thường là những trường hợp mà cha mẹ muốn

giữ mặt mũi với những người thân trong gia đình và làng xóm hay những gò bó về tôn giáo. Nhưng như vậy thì có công bình hay không? Trong trường hợp này, cha mẹ nên thử đứng vào trường hợp của con cái mình để xem xem mình có thể kìm hãm đi tính dục của mình hay không trong khi vẫn sống theo một lối sống của một người đồng tính luyện ái. Chúng ta có thể làm được như vậy không? Tôi nghĩ là không, vì việc này không tự nhiên đối với chúng ta và không thể chấp nhận được.

Đị tính luyện ái không phải là một vấn đề tự nhiên đối với tất cả mọi người như chúng ta nghĩ và việc kìm hãm đi một bản ngã tự nhiên thì dễ nói hơn là làm và có thể có nhiều hậu quả tai hại về sau này.

Nhiều người cho rằng ngày nay có nhiều người đồng tính luyện ái hơn là cách đây 50 năm về trước. Điều này không đúng. Đồng tính luyện ái đã có từ thuở khai thiên lập địa. Chỉ tại ngày nay, với sự giáo dục và nhiều người đã thành thật với chính mình, và đã để cho người khác biết là họ là những người đồng tính luyện ái nam hay nữ.

Một vấn đề rất thông thường trong nhiều xã hội là việc mọi người đều có thành kiến về những người đồng tính luyện ái và khi mà những người thân của họ tiết lộ cho họ biết rằng họ chính là một trong những người này, thì sự việc này sẽ là cả một sự thách đố đối với những giá trị của họ và với những thành kiến quá cố hủ của họ, và với nhiều người thì việc này thật là rất khó xử, và phải mất đến một khoảng thời gian rất lâu trước khi họ có thể chấp nhận những người thân này của họ.

Người Cha có phản ứng gì đối với một người con đồng tính luyện ái.

Không có luật lệ gì cả. Mọi người cha đều có những phản ứng khác nhau. Một số người hậu thuẫn cho con cái và không có gì trở ngại cả, một số khác thì khóc, cảm thấy đây là một sự thất vọng lớn, hay trở nên cộc cằn và hung dữ. Một số người khác cũng giả vờ là không có vấn đề đồng tính luyện ái. Những người cha thường hay có những trở ngại khác với những người mẹ.

Một số người cảm thấy:

- bản ngã của họ đã bị xúc phạm
- họ không còn đầy đủ là một người đàn ông nữa vì họ đã có một người con đồng tính luyến ái
- việc cần phải gán tội cho những người khác
- người ta sẽ phán xét chỉ một mình cá nhân họ mà thôi
- hổ thẹn
- họ đã thất bại trong việc đưa ra một tấm gương tốt cho con cái họ

Trong chúng ta ai cũng muốn được mọi người chấp nhận:

Cũng như những người con dị tính luyến ái, những người con đồng tính luyến ái của chúng ta cũng cần sự chấp nhận của mọi người, và làm cha mẹ chúng ta cần phải hiểu rõ một điều là nếu chúng ta muốn giữ sự tôn kính và lòng thương yêu của con cái, chúng ta cũng cần phải tôn trọng con cái chúng ta một cách hoàn toàn nữa.

Là cha mẹ, chúng ta nên tìm đủ mọi cách để có đủ các dữ kiện để giúp chúng ta hiểu biết về các vấn đề mà con cái đồng tính luyến ái của chúng ta phải đương đầu với. Thật không phải là một việc dễ nhận khi được con cái cho chúng ta biết rằng chúng là một người đồng tính luyến ái, và là cha mẹ, chúng ta sẽ phải vật lộn với dữ kiện này. Chúng ta cần phải cho con cái chúng ta biết rằng chúng ta vẫn còn thương yêu và chăm sóc chúng; và cùng nhau, chúng ta sẽ thành công.

Để hiểu con cái, chúng ta cần phải nói chuyện với chúng và hỏi chúng những câu hỏi để có thể giúp chúng ta hiểu chúng rõ hơn dưới vị thế là cha mẹ của chúng, cùng khuyến khích chúng giữ sự thành thật:

Một vài câu hỏi hữu ích:

- Con đã biết chuyện này được bao lâu rồi?
- Con đã cho mấy đứa bạn của con hay chưa?
- Đã có ai chống lại con kể từ khi con "tiết lộ" tin này?
- Con đã có bồ chưa? Nếu có; thì được bao lâu rồi?
- Khi nào ba/mẹ có thể gặp anh/cô này?

- Điều gì con lo ngại nhất khi con nghĩ tới việc cho ba/mẹ biết?
- Việc “tiết lộ” này có khó như con đã nghĩ hay không?
- Con muốn ba mẹ phải biết gì về đường hướng dự tính của con?
- Ba mẹ có thể làm được gì để giúp đỡ con?
- Con có bằng lòng để ba mẹ cho những người khác trong gia đình và bè bạn biết không?
- Con có muốn giúp ba mẹ trong việc cho những người khác trong gia đình và bè bạn biết không?
- Con có thấy thoải mái hơn khi thành thật cho ba mẹ biết việc này?
- Con có cảm nghĩ gì về tương lai là một người đồng tính luyến ái của mình?
- Con có thấy có những trở ngại gì không; nếu có?
- Có những gì làm con sợ hãi hay e ngại không?
- Con có cảm thấy đời sống của con hạnh phúc, vui vẻ không?

Khi nói chuyện với con cái, chúng ta cần phải kiên nhẫn và để cho chúng có đủ thì giờ chấm dứt từng câu trả lời.

Đừng hy vọng rằng chúng ta sẽ có đầy đủ tất cả những câu trả lời trong cuộc nói chuyện lần đầu tiên.

Phải hiểu rằng sẽ có những lúc mọi người trong cuộc cảm thấy áy náy, ngưng ngưng và vì thế chúng ta cần phải hết sức tế nhị.

Giải thích cho con cái biết rằng mặc dầu chúng ta không hiểu nhưng chúng ta muốn hiểu.

Đừng đưa ra những lời phê bình tiêu cực. Hãy lắng tai nghe những gì chúng muốn nói. Là cha mẹ chúng ta có thể cảm thấy thất vọng và lo lắng cho con cái nhưng chúng ta không nên truyền những cảm nghĩ tiêu cực này sang cho chúng, nếu có thể làm được việc này. Nó không những không giúp được gì mà còn có thể làm cho con cái chúng ta tràn trề về việc nói thêm với chúng ta về vấn đề này.

Phải để ý rằng giới trẻ lúc ban đầu thường rất là nhạy cảm trước những lời phê phán và ý định ruồng bỏ, vì thế chúng ta phải hết sức tế nhị.

Sau cùng, hãy mở rộng vòng tay ra để ôm lấy con của mình và cho nó biết là tình yêu của chúng ta không có điều kiện, và hành động này chắc chắn sẽ giúp để giữ sự liên lạc mật thiết với người con trai/gái này và giữ cho gia đình của chúng ta được hòa hợp đầm ấm.

Một lời nhắn nhủ riêng:

Là mẹ của một người con trai lại cái, tôi hiểu là phải cần một khoảng thời gian dài để đi tới việc chấp nhận và thông cảm thật sự, nhưng tình yêu con cái không thể có điều kiện. Tôi đã nhận thức được rằng qua việc chấp nhận con tôi là một người lại cái, nó trở thành người tin tưởng ở tôi và trung thành với tôi hơn và quý trọng chúng tôi, là cha mẹ của nó, hơn là tin vào người em trai thông thường của nó, dù là đứa em này của nó cũng có quyền có tình thương yêu và sự giúp đỡ của chúng tôi trong suốt đời sống của nó như anh của nó vậy.

Shelley Argent OAM